

[Holstein.]

der kan naturligvis ikke være Tale om at udtage et Skovareal i et Skovbrug, som udgør en samlet, stor driftsmæssig Enhed, og — selv om man i og for sig kunde stille et Skovareal til Raadighed, som forstmæssigt set var lige saa godt og lige saa godt kunde indgaa i Fredskovpligten — skære et Stykke ud af en samlet Skovdrift og undtage det fra Fredskovpligten.

Det kan ikke være Meningen. Meningen maa være, at hvor der ligger isolerede, mindre Skovarealer, skal en Ejer være berettiget til at foretage dette Magelæg, om jeg saa maa sige. Det er i Virkeligheden en ganske lignende Bestemmelse som den, vi har haft med Hensyn til Lensafsløsningslovens Praktisering, hvor man, naar man ønskede at arrondere sin Jord ved Lensafsløsningen, fik Adgang til at købe lige saa god Jord og lige saa godt beliggende Jord et andet Sted i Landet og saa ombytte den med den, man ellers skulde have stillet til Raadighed fra sit eget. Det kan f. Eks. tænkes, at en Skov ejer har en lille Fredskov liggende ved Stranden, hvor han ønsker at opføre en Bolig til sig selv og gøre dette Skovareal til Have og Park paa een Gang; saa vilde det være urimeligt, om han ikke skulde kunne købe et Skovareal, som forstmæssigt var lige saa godt, beliggende et andet Sted i Landet, og derved fritage det førstnævnte Areal for Fredskovpligten.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 6 om, at Bjergfyrbekovning kun skal tolereres i første Generation, synes jeg, det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ret i, at denne Bestemmelse er for streng. Der er mange Arealer, hvor Jorden er saa daarlig, at det i hvert Fald vil være rimeligt i baade to og tre Generationer at nøjes med en ringere Træsart, saa ogsaa paa dette Punkt synes det mig, at det vilde være rimeligt at foretage en Ændring som den, der ønskedes fra konservativ Side.

Dernæst kommer jeg til de to, synes det mig, særlig vigtige Bestemmelser, nemlig § 9, sidste Stykke, og § 11, Slutningen af 1ste Stykke. Der mener jeg rigtignok ligesom den konservative Ordfører, at det bliver nødvendigt at faa præciseret, at det ikke er Meningen, at Staten skal lave Driftsplaner for de respektive Afdelinger i Skovene; lige saa lidt som man i Landbruget lader Staten lave Driftsplaner og Markskifter og bestemme, hvilke Sorter der skal dyrkes paa de forskellige Marker, lige saa lidt kan man lade Staten lave Driftsplaner for Skovene og sige, hvordan Afdelingerne skal veksle indbyrdes, og hvilke Træsarter man

skal dyrke, at der i den Afdeling skal dyrkes Naaletræer og i den Afdeling Løvtræer. Det maa overlades til den private.

Det, der skal paases, og som Skovtilsynet maa paase, er, at Bestemmelserne til Opfyldelse af Fredskovpligten efter § 6 overholdes, saaledes at der altsaa dyrkes en af de Træsarter, som kræves i § 6, og at det sker efter de Kulturmetoder, som er almen anerkendte som nødvendige, men saaledes at det overlades til den private selv at afgøre, hvilken Træsart han i paakommende Tilfælde vil dyrke i den paagældende Afdeling. Det kan ikke være det offentlige Sag at afgøre, om der f. Eks. paa et Lav-Moseareal i Skoven skal dyrkes Naaletræer eller Asketræer, det maa overlades til den private, naar blot Overholdelsen af Pligten gennemtvinges.

Jeg synes ogsaa, at det burde præciseres i § 11, sidste Stykke, at naar Skovtilsynet giver Attest for, at der maa foretages yderligere Hugst ud over, hvad der er nødvendigt til Forbruget, saa er det tilstrækkeligt, at Skovtilsynet har konstateret, at den paatænkte Hugst ikke strider mod Bestemmelserne i § 6 og almindelig Skovdrift. Hvis der i § 11, sidste Stykke, kom til at staa: „naar Skovtilsynet giver Attest for, at den paatænkte Hugst ikke strider mod Bestemmelserne i § 6 og almindelig Skovdrift“ Punktum, saa synes det mig, at Staten har al den Sikring, den behøver, set fra et offentligtretligt, skovbrugsmæssigt Interesse-synspunkt. Saa kunde den sidste Linie i § 11, sidste Stykke, udgaa „Det er jo ikke Meningen, at Staten, i dette Tilfælde Skovtilsynet, skal sige: Betingelsen for, at du maa hugge ud over, hvad der er nødvendigt til Forbruget, er for det første, at Bestemmelserne i § 6 og Kravet om almindelig Skovdrift er opfyldt, men yderligere at du planter de og de Træsarter. Det vilde virkelig være at lade Staten blive Driftsleder i de private Skove, og det kan dog ikke være Meningen for Skovene lige saa lidt som for Landbrugets Vedkommende, naar i øvrigt det offentlige Interesse i god og forsvarlig Skovdrift sikres gennem Skovtilsynet.

Med Hensyn til § 18 om Adgangen til at lade Kvæg græsse i Skovene vil jeg gerne sige, at jeg tror, at hvis man overhovedet vil have denne Bestemmelse — det kan godt være, det var bedst slet ikke at give denne Adgang —, saa bør den i hvert Fald indskrænkes til kun at gælde for Malkekøer og kun, naar disse Køer er under Opsigt. Bestemmelsen om, at ogsaa Ungkvæg kan græsse i Skovene, bør udgaa. Der er ingen Dyr, der gør mere Fortræd i Skovene end